

LA MEVA PRIMERA VISITA A TAVERTET

Quan jo n'era petit, era per allà els anys cinquanta, vaig anar amb els meus pares a un enterro a Tavertet. Havia mort l'amo de l'Avenc, masia de tothom tant coneguda. Nosaltres erem masovers d'una casa que ells tenien a Rupit.

Portaren el difunt a Tavertet. Anaven primer el capellà amb dos escolans, darrera, el mort dins la caixa i una colla de gent, com una petita processó al darrera. Jo estava més pendent del meravellós paisatge que se m'oferia i que gaudia per primera vegada, que no pas de la cerimònia.

Passàvem a tocar del precipici i podia veure a vol d'ocell tot aquell petit món de les Guilleries. La cinglera amb els seus penya-segats tallats a pic, aquell color rojenc de pedra, aquelles formes fantasmagòriques indescriptibles que ofereix la cinglera. Els meus sentiments d'infant ja anaven copsant tota aquella bellesa. De cop se m'oferí, la vista del poble de Tavertet, tot de pedra i nascut sobre la pedra, un campanar petit i cases petites, semblava tot plegat un petit pessebre. El carrer engolí la colla fúnebre i ens trobàrem tot seguit a la plaça de l'església. Entràrem dins després d'unes pregàries que el capellà resà i cantà amb llatí. Un cop dins l'església els meus ulls d'infant varen «passar revista» a tota la nau. Tot era normal com totes les esglésies que hi havia pels voltants del meu poble. Capelles i capelletes plenes de sants i santes... però una cosa hi havia que em va cridar l'atenció i era que aquí, tenien el confessorari al capdavant de l'església, vora la porta de sortida!!

Un cop acabada la cerimònia de l'enterro, i després que els grans es fessin el seu «comva i combé» tornàrem agafar el camí cap a l'Avenc. Aquí va ser quan jo atormentat pel corc de la curiositat vaig demanar el perquè el

confessorari era al capdavant de l'església i no al seu «puesto» com totes les altres «iglesies». Llavors un home ja madur, cara ferreny i curtit pel sol del Collsacabra em va explicar la següent llegenda:

Aquesta ens parla d'un home que vivia a Sau, per obtenir certa quantitat de diners havia donat, en mal dia la seva ànima al diable. Aquest li concedí amb la condició que el dia de cap d'any quan toquessin al campanar les dotze hores de la nit li vindria a buscar l'ànima. Arribà el dissortat dia i aquell pobre home no poguent resistir el remordiment i tot ell mort de por va anar a l'església de Sau a confessar la seva gran culpa, més fou gran la sorpresa quan el confessor digué que el pecat era massa gros i no el podia absoldre, que tenia que anar a Tavertet, ja que aquesta església era dotada de majors privilegis, ja que la seva fundació és atribuïda a Carles Many. Faltava ja sols un quart per les dotze i l'home sense

pensar-s'hi massa emprengué la forta pujada per la cinglera cap a Tavertet. Deixant el caminar per córrer i traient forces de flaqueza arribà a l'església just quan el rellotge del campanar deixava caure la primera batallada, s'agenollà de cop als peus del confessor, el diable que li anava a tocar els talons dubtà un moment al passar el llindar de l'església i entrant tot seguit dintre volia arrebatat al pecador dels peus del confessor, però aquest el subjectà posant l'estola sobre la seva espatlla. La lluita fou tant forta que sacerdot i penitent i confessorari tomboiaren església avall fins la porta de sortida i allà s'ha quedat el confessorari com a recordança d'aquella victòria de les forces del bé. El diable hagué de marxar altra vegada amb la cua entre les cames cinglera avall en busca de noves aventures.

Miquel Banús
Rupit

MELODRAMA MATINAL

Aquest matí he sortit al terrat. El sol traspuava entre el tendre fullatge de la figuera i el cirerer. El saüquer, blanc de flor, llançava una aroma fresca i deleitosa. L'oreig matinal gronxava suament el brancatge del freixer i els pomers. Allà d'enllà de la serralada, damunt la

cinglera, l'alzinar semblava el serrell d'un gran mantell mentre deixava traspuar la claror entre les seves branques. Per tots costats s'escoltava el xerroteig dels ocells matiners i amb els seus cants lloaven el nou dia. Pel carrer els vaillets tot alegrois i amb les seves car-

teres a la mà feien camí cap a l'escola. Quin bé de Déu!

Al cap d'una estona he posat el transitor i, quin contrast! Un munt de bombes havien fet explosió aquí i allà. Atracaments amb abundància. Governos estudiant on emplaçar míssils (segons

<p>diuen, per mantenir la pau) mentre en un altre lloc es mantenen i s'atien les cruels guerres. Amenaces de cop d'estat, i una reguitzella d'accidents de carretera i també un avió incendiat.</p> <p>Tot això m'ha fet pensar molt i veig que l'home empés per l'egoisme i l'afany de poder i també per l'ànsia de superació s'afanya a fer guerres i a co-</p>	<p>metre atemptats, pagant així un car tribut al progrés. Gairebé, a l'home, no li queda temps ni ganes de posar-se a admirar i gaudir del bell regal que constantment ens ofereix la generosa natura.</p> <p>De sobte m'han desvetllat unes riques notes d'una armònica melodia d'aquelles que eixamplen el cor i allunyen</p>	<p>la melangia.</p> <p>Llavors m'he dit: «així és la vida, «així és la vida, un jardí de roses belles però no hi ha rosa sense espina»</p> <p style="text-align: right;">Jordi Sanglas</p>
---	---	---

UN NOU ESTIL DE CROMOS

<p>M'ha ben sorprès, obrir una rajola de xocolata i trobar-hi un cromó. Ves, quines coses, oi? Sí, sí, ja sé que podreu pensar que això que faig deu ser un recurs de vacances per a omplir paper una mica decorosament.</p> <p>No us negaré pas que no hi hagi un tant per cent d'això però, el que us ben asseguro és que el cop d'ull és veritat, i que les conseqüències no són pas cosa sense importància sinó tot el contrari.</p> <p>De cop m'he recordat de la meva afeció infantil a col·leccionar cromos, enganxant-los de quatre en quatre i fent-ne un llibre: d'història d'Espanya, de Catalunya, de novel·les d'aventures, etc.</p> <p>Però, el cromó d'avui, si m'ha causat sorpresa, és perquè l'hi he vist una intenció diferent. La xocolata, que es fa-</p>	<p>brica per terres de Girona (no puc pas fer-ne propaganda, ja ho compreneu, oi?) presenta unes estampetes de colors, al dors de les quals diu que «aquesta sèrie consta de 75 missatges de llum col·leccionables sense àlbum». He sabut que n'hi ha, també, de castellans però el que m'he trobat avui és en català, encara que amb alguna lamentable falta d'ortografia...</p> <p>La col·lecció es titula «Missatges d'alegria». No hi ha històries ni novel·les de cap mena i la finalitat és ben clara: es tracta de fer pensar, bo i menjant xocolata.</p> <p>Quina gran pensada! Voldria que aquell bon treballador al qual se li va ocórrer aquesta idea —de veritat, lluminosa— pogués llegir aquest minso comentari i s'adonés que vol ser portaveu</p>	<p>de totes aquelles persones a les quals hauran fet reflexionar aquestes frases esperançadores i optimistes, per agrair-li la pensada i els pensaments.</p> <p>El nostre país se salvarà, no pas per les «parrafades» àcides i espectaculars d'algun polític que vol ser corrosiu (i ho aconsegueix) i desitjaria ser genial (i no ho serà mai), sinó per les petites sentències escampades en sèries de «missatges de llum» acompanyats de visions de boscos (encara no cremats!), cascades d'aigua, postes de sol, que fan companyia i estimulen.</p> <p>El que m'ha sorprès avui, diu així: «La constància en perseguir l'objectiu, és el que compta».</p> <p>Ens el fem ben nostre, nois?</p> <p style="text-align: right;">Lluís Badia i Torras</p>
--	--	--

«A COPS DE PETONS»

<p>Fa dos mesos que s'han celebrat a Barcelona unes Jornades Interdisciplinàries amb el tema «L'ancianitat, nova etapa creadora». Un dels ponents, el Doctor psiquiatre Folch i Camarasa, emmarcant la societat actual, hi va afirmar el següent: «L'única manera d'arreglar els més greus problemes educacionals, és a cops. Però a cops de petons».</p> <p>Aquest és un gran encert, i no només en els casos greus, sinó en gairebé tots els camps de l'educació. Cada cop més, les ciències humanes afirmen que la tendresa és un dels valors que, a la nostra cultura, poden i han de recuperar-se i potenciar-se, especialment com a manera de comprendre's millor les distintes generacions, ja que és la via</p>	<p>més profunda de la veritable comunicació.</p> <p>Aquesta tasca unitiva, és un valor molt propi del que avui anomenem «tercera edat», i és una de les seves grans aportacions a la societat. Els ancians jubilats i els avis estan ja «descompromesos», desapassionats de molts treballs i angoixes que tan sovint apressen els adults que es troben en «ple rendiment». Per això mateix tenen un aire contemplatiu i amorós que dona àmplies possibilitats per al diàleg, no només amb aquests adults, sinó també amb els joves. Per a un diàleg assossegat i lluminós, lliure ja de paternalismes i demagògies. Aquesta és una via importantíssima com a educació de l'afectivitat dels infants, dels adolescents,</p>	<p>dels joves, amb els seus pares i avis. Quants petons no necessiten els joves! I com necessiten els adults aprendre a donar-los! I tots plegats, tothom, hem d'aprendre a rebre'ls.</p> <p>Les persones que ens anem fent grans, apropant-nos a la tercera edat, si tenim res, és temps present. És gairebé l'únic que ens queda! Valorem, doncs, aquesta riquesa nostra; és bonic arribar a ser vells i poder ser, sense complexos, mestres de tendresa i de comunicació.</p> <p style="text-align: right;">M.ª del Carme Sánchez de l'Àmbit Maria Corral</p>
---	--	---